

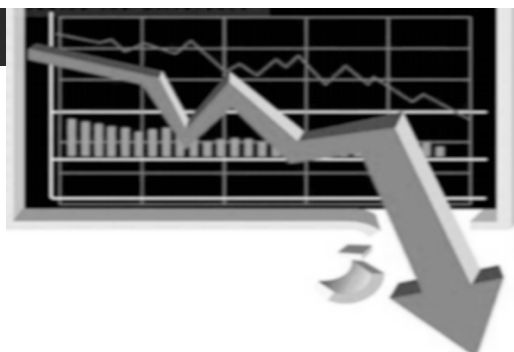
ΑΝΥΠΑΚΟΗ – ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ

- ✱ **ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΤΡΟΙΚΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΟΝΙΑ**
- ✱ **ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ**

Τρία χρόνια μετά την όξυνση της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού και την προσφυγή στο μηχανισμό στήριξης και παρά τα τρία μνημόνια, τα μεσοπρόθεσμα και τα αμέτρητα μέτρα τους, η οικονομική και κοινωνική κατάσταση στην Ελλάδα είναι σε πολύ χειρότερο επίπεδο από το 2010. Τα όσα λένε τα μέλη του τρικομματικού κυβερνητικού θίασου και οι αργυρώνητοι δημοσιογράφοι περί αναστροφής της κατάστασης, πλεονάσματα και επιστροφή στην ανάπτυξη αποτελούν απλά μαύρη προπαγάνδα για να υποστηρίξουν τις απάνθρωπες και αδιέξοδες πολιτικές τους.

Όνειρο θερινής νυκτός η ανάπτυξη

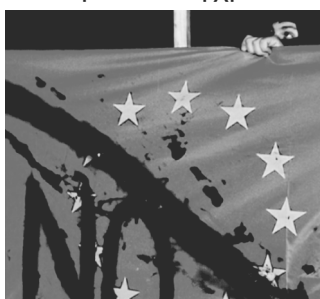
Η υποτιθέμενη βελτίωση της κατάστασης μετά και το τρίτο μνημόνιο καθώς και η ανάπτυξη που συνεχώς υπόσχεται ο Σαμαράς και η τρικομματική του συμμορία έχουν αποδειχτεί όνειρα θερινής νυκτός. Η ύφεση συνεχίζεται για πέμπτη συνεχή χρονιά (μόνο το 2012 το ΑΕΠ μειώθηκε κατά 15 δις ευρώ), ενώ οι μεγάλες επιχειρήσεις ελληνικές και ξένες (ΦΑΓΕ, Coca Cola κλπ) εγκαταλείπουν μαζικά τη χώρα ενισχύοντας τις ατέλειωτες στρατιές ανέργων, παρά τον εξευτελισμό των μισθών και την ουσιαστική κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων που υποτίθεται ότι θα έκαναν την Ελλάδα δημοφιλή προορισμό για επενδύσεις. Οι μόνοι επενδυτές που εμφανίστηκαν είναι ο διάφοροι αετονύχηδες που έρχονται να αγοράσουν κοψοχρονιά ότι δημόσιο έχει απομείνει. Το δημόσιο χρέος αντί να μειώνεται αυξάνεται και για φέτος υπολογίζεται ότι θα φτάσει τα 319 δις ευρώ (160% του ΑΕΠ), ενώ ακόμα χειρότερη είναι η κατάσταση με το ιδιωτικό χρέος, δηλαδή των επιχειρήσεων και των νοικοκυριών. Όλοι οι δείκτες της οικονομίας (απασχόληση, κατανάλωση, βιομηχανική και αγροτική παραγωγή κ.α.) βρίσκονται σε ελεύθερη πτώση. Η συνεχής κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας σημαίνει ότι τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού ετοιμάζονται ήδη για νέα μνημόνια πολύ σκληρότερα, παρ' όλο που κι αυτά είναι καταδικασμένα να αποτύχουν αφού αιτία για την κρίση δεν είναι οι κατακτήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας αλλά η τεραστίων διαστάσεων κρίση και η χρεοκοπία του καπιταλισμού σε παγκόσμιο επίπεδο και ιδιαίτερα του ελληνικού.

Χρεοκοπία και Μνημόνιο στην Κύπρο, βαθαίνει η κρίση στην ΕΕ

Οι τραγικές εξελίξεις στη Κύπρο απέδειξαν ότι ο «μονόδρομος» της ΕΕ και του ευρώ (που στο όνομα της παραμονής μας σε αυτά πέρασαν τα μνημόνια και τα μέτρα) μπορεί να οδηγήσει σε χειρότερα πράγματα από ότι στην Ελλάδα. Το τελευταίο επιχείρημα των ελληνικών κυβερνήσεων ήταν ότι η παραμονή της χώρας στην ΕΕ και στο ευρώ μας προφυλάσσει από την άτακτη χρεοκοπία, η κατάσταση στην Κύπρο έρχεται να τους διαψεύσει. Αυτοί που τόσο καιρό μιλούσαν για άτακτη χρεοκοπία και απώλεια των καταθέσεων σε περίπτωση εξόδου από το ευρώ, με την απόφαση του eurogroup (υπουργοί οικονομικών της ευρωζώνης) τα επέβαλαν στην Κύπρο για να παραμείνει στο ευρώ! Ακόμα μέσω του προέδρου του eurogroup, Ντάισενμπλουμ διαμήνυσαν ότι η περίπτωση της Κύπρου θα χρησιμοποιηθεί σαν οδηγός για άλλες χώρες που αντιμετωπίζουν προβλήματα με το τραπεζικό τους σύστημα. Τεράστιες ευθύνες για την κατάληξη της Κύπρου έχει και η εγχώρια τρικομματική συμμορία που όχι μόνο υπερψήφισε στο eurogroup αυτή την καταστροφή και δουλοποίηση του κυπριακού λαού, αλλά υποστήριξε και τον άθλιο εκβιασμό απέναντι στην Κύπρο.

Πέρα από τη χρεοκοπία του κυπριακού καπιταλισμού η οποία ήταν αναπόφευκτη, φαίνεται πια ξεκάθαρα και η δεινή κατάσταση στην οποία βρίσκεται η ΕΕ, που βλέπει τις χώρες-μέλη της να χρεοκοπούν η μία μετά την άλλη, αλλά και ο ρόλος της. Οι Ευρωπαίοι «εταίροι» υπέγραψαν τη θανατική καταδίκη της Κύπρου εκτός των άλλων, για να την αφανίσουν σαν φορολογικό παράδεισο, όχι για λόγους αρχής όπως ηλιθιωδώς ισχυρίζονται αλλά για να ενισχύσουν τους «δικούς τους» αντίστοιχους παραδείσους όπως το Λουξεμβούργο ή το Λιχτενστάιν, όπου εκεί θέλουν να κατευθυνθεί το μαύρο χρήμα. Επίσης για να μετατρέψουν την Κύπρο για ακόμη μια φορά σε αποικία, βάζοντας για τα καλά χέρι στο φυσικό αέριο που υπάρχει στην

περιοχή. Η απόφαση του ευροgroup είναι βαθιά εκδικητική απέναντι στην Κύπρο που τόλμησε να πει όχι στην αρχική πρόταση για το κούρεμα των καταθέσεων, είναι μια ωμή καταπάτηση κάθε έννοιας εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας. Με αυτόν τον τρόπο θέλουν να στείλουν ένα μήνυμα και στους λαούς των άλλων χωρών, ότι η δημοκρατία σταματάει εκεί που αρχίζουν τα συμφέροντα των καπιταλιστών. Είναι όμως και μια απόφαση που αποσταθεροποιεί ακόμα περισσότερο την ΕΕ, αφού σπάει για πρώτη φορά το ταμπού των καταθέσεων και πληγώνει ανεπανόρθωτα την αξιοπιστία της. Αν με την Κύπρο που αποτελεί μόλις το 0,2% της οικονομίας της ευρωζώνης δημιουργούνται τέτοιοι κραδασμοί, τι θα γίνει με τεράστιες οικονομίες όπως η Ισπανία και Ιταλία (μαζί αποτελούν το 30% της οικονομίας της ευρωζώνης) που είναι στα πρόθυρα της χρεοκοπίας και σύντομα θα κι αυτές προσφύγουν στον μηχανισμό στήριξης. Το όλο οικοδόμημα της ΕΕ και του ευρώ μοιάζουν πιο σαθρά από ποτέ και μια οικονομική και πολιτική φυλακή σχεδόν για όλες τις χώρες και ειδικά τις πιο φτωχές.

Η δημόσια δωρεάν εκπαίδευση στο εκτελεστικό απόσπασμα

Το σχέδιο Αθηνά είναι η αρχή του νέου γύρου επίθεσης της κυβέρνησης στην εκπαίδευση και ειδικότερα στην τριτοβάθμια. Στην τελική του μορφή, μετά από τρεις φορές κατά τις οποίες έχει αλλάξει, καταργεί ή συγχωνεύει 129 τμήματα ΑΕΙ και ΤΕΙ ενώ δίνει μεταβατικό χαρακτήρα σε 26 τμήματα, τα οποία θα κλείσουν το 2018. Αν και «κουτσουρεμένο» το σχέδιο Αθηνά αποτελεί μια ευθεία επίθεση στα δικαιώματα όλων των φοιτητών και όχι μόνο αυτών που κλείνουν οι σχολές τους. Τα βασικά στοιχεία του είναι:

1. Καταστροφή του εκπαιδευτικού μηχανισμού (κτήρια, υποδομές, προσωπικό κ.α.) και δραματική υποβάθμιση του επιπέδου της μόρφωσης της νεολαίας.
2. Μείωση του αριθμού των εισακτέων και συνολικά του αριθμού των φοιτητών.
3. Μείωση του αριθμού των καθηγητών και των εργαζομένων σε ΑΕΙ-ΤΕΙ.
4. Κατάργηση και τυπικά των πτυχίων και των επαγγελματικών δικαιωμάτων.

Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις που ξεκίνησαν το Φλεβάρη και απλώθηκαν σε όλη τη χώρα, παρά τις σημαντικές αδυναμίες τους, συνέβαλλαν στο να καθυστερήσει το σχέδιο, αλλά και να γίνουν οι όποιες αλλαγές σε αυτό. Ωστόσο και το σχέδιο Αθηνά και η υπόλοιπη επίθεση στην εκπαίδευση επικρέμεται πάνω από τα πανεπιστήμια και τους φοιτητές. Με το νόμο Διαμαντοπούλου, συγχωνεύσεις και καταργήσεις σχολών και τμημάτων μπορούν να γίνουν ανά πάσα στιγμή με προεδρικό διάταγμα (όπως με το Αθηνά) αλλά και με μια απλή απόφαση του Συμβουλίου Διοίκησης του πανεπιστημίου!

Ο ελληνικός καπιταλισμός, που θυμίζει οικονομία σε εμπόλεμη κατάσταση δεν μπορεί να χρηματοδοτεί την παιδεία όπως την ξέραμε μέχρι σήμερα. Η κυβέρνηση και η τρόικα είναι αποφασισμένες να συνεχίσουν τη διάλυση της παιδείας μέχρι το τέλος. Η επίθεση που έχει ήδη ξεκινήσει περιλαμβάνει:

- α) Κατάργηση-συγχώνευση ενός πολύ μεγάλου μέρους του χάρτη της δημόσιας εκπαίδευσης. Δηλαδή περισσότερα σχέδια τύπου «Αθηνά» και μάλιστα χειρότερα.
- β) Επιβολή διδάκτρων σε όσες σχολές παραμείνουν ανοιχτές.
- γ) Ξεπούλημα της περιουσίας των πανεπιστημίων. Η πρόταση Στυλιανίδη για μετοχοποίηση του 49% της τριτοβάθμιας και «αξιοποίησής» του από ιδιώτες δείχνει ξεκάθαρα το τι έρχεται.
- δ) Κατάργηση των πτυχίων και των επαγγελματικών δικαιωμάτων και αντικατάστασή τους με πιστωτικές μονάδες.
- ε) Καταστροφή του μορφωτικού επιπέδου της νεολαίας και της ελληνικής κοινωνίας αφού ο φοιτητής πελάτης θα επιλέγει όχι το τμήμα που θέλει να σπουδάσει αλλά τις δεξιότητες-πληροφορίες που μπορεί να αγοράσει.
- στ) Ολοκληρωτική κατάργηση του ασύλου (τυπικά έχει ήδη γίνει), των δημοκρατικών δικαιωμάτων της νεολαίας, ξερίζωμα του φοιτητικού κινήματος και του φοιτητικού συνδικαλισμού.

Πέρα από τα μέτρα και τους νόμους που θα εφαρμοστούν, οι σχολές έχουν ήδη αρχίσει να έρχονται αντιμέτωπες με τις οδυνηρές συνέπειες της κρίσης. Απλήρωτοι εργαζόμενοι, απλήρωτοι λογαριασμοί ύψους εκατομμυρίων, κάθετη μείωση της χρηματοδότησης, συνθέτουν ένα σκηνικό όπου σχολές τυπικά ανοιχτές απλά δεν θα λειτουργούν. Αυτό που έχουμε μπροστά μας είναι ο ξαφνικός θάνατος της εκπαίδευσης και η βίαιη προσαρμογή της στην πραγματικότητα του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού.

Φτώχεια, ανεργία και καταστολή το μέλλον που μας ετοιμάζουν

Ακόμα χειρότερα είναι τα πράγματα για τη νεολαία έξω από την εκπαίδευση. Η επίσημη ανεργία έχει φτάσει στο 27% (η πραγματική στο 32-33%) ενώ για τους νέους στο 60%. Τα νούμερα είναι σοκαριστικά, αλλά ακόμη πιο σοκαριστικό είναι το συμπέρασμα που βγαίνει από αυτά: Η γενιά μας είναι μια γενιά που για αυτούς, την κυβέρνηση, την τρόικα, τον ελληνικό καπιταλισμό, απλά περισσεύει. Είναι μια γενιά που ήδη ζει πολύ χειρότερα από τις προηγούμενες,

όπως δείχνει και η τραγωδία των φοιτητών στη Λάρισα, που πέθαναν στην προσπάθειά τους να ζεσταθούν με αυτοσχέδιο μαγκάλι. Για τη σημερινή νεολαία η αμορφωσιά, η φτώχεια και η εξαθλίωση θα είναι μια μόνιμη κατάσταση, αν δεν ανατρέψουμε την επίθεση. Ελλείψει οποιαδήποτε προοπτικής μέσα σε αυτό το σύστημα, η νεολαία και το φοιτητικό κίνημα πρέπει να παίξουν έναν σημαντικότερο ρόλο ώστε μαζί με τους εργαζόμενους να βγουν νικητές στον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο που διεξάγεται εδώ και τρία χρόνια στην Ελλάδα. Οι αντίπαλοί μας, η κυβέρνηση και η τρόικα, είναι οργανωμένοι και επικίνδυνοι, ωστόσο δεν είναι ανίκητοι. Ξέρουν πολύ καλά ότι δε θα κάτσουμε με σταυρωμένα χέρια να περιμένουμε την εξόντωσή μας. Γι' αυτό το λόγο αλλά και γιατί έχουν χάσει κάθε δυνατότητα να πείθουν με τον πολιτικό τους λόγο, με υποσχέσεις, ή ακόμα και με απειλές, καταφεύγουν στο τελευταίο τους όπλο: Στη βία και την καταστολή. Κάθε μέρα η διακυβέρνησή τους βασίζεται και περισσότερο στα ΜΑΤ και τα δικαστήρια. Προσπαθούν να επιβάλλουν ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης» που θα επεμβαίνει όλο και πιο ωμά στους «από κάτω» για να διατηρεί «το νόμο και την τάξη», δηλαδή τα συμφέροντα των τραπεζιτών, των καπιταλιστών και των τοκογλύφων-δανειστών.

Για μια επαναστατική πολιτική στο φοιτητικό κίνημα

Οι φοιτητές σήμερα δέχονται ολομέτωπη επίθεση. Καταργείται το παρόν τους σαν φοιτητές, το μέλλον τους σαν εργαζόμενοι, αλλά και η αξιοπρέπειά τους, το δικαίωμα να ζουν σαν άνθρωποι. Ολομέτωπη πρέπει να είναι και η απάντησή μας. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να αξιοποιήσει όλες τις καλές παραδόσεις που έχει, αλλά και άμεσα να βελτιώσει τα προβλήματά του, γιατί αυτή τη φορά απέναντί μας δεν έχουμε ένα σχέδιο ή έναν νόμο αλλά τα μνημόνια, την κυβέρνηση και την τρόικα. Οι αγώνες των τελευταίων χρόνων, οι τεράστιες γενικές απεργίες, το κίνημα των πλατειών, μας έχουν δώσει πολύτιμες εμπειρίες που πρέπει να αξιοποιήσουμε. Ο καταποντισμός των αστικών-μνημονιακών δυνάμεων, η πολιτική κρίση που κάθε μέρα μεγαλώνει αλλά και οι λαοί της γύρω περιοχής (Ισπανία, Πορτογαλία, Κύπρος, Ιταλία) που έχουν μπει σε δυναμικούς αγώνες ενάντια στις κυβερνήσεις τους και στην ΕΕ συνθέτουν ένα τοπίο ευνοϊκό για την περαιτέρω ανάπτυξη του κινήματος.

Οι κινητοποιήσεις απέναντι στο σχέδιο Αθηνά ανέδειξαν κάποια αντανάκλαστικά του κινήματος απέναντι στην επίθεση στην εκπαίδευση. Ωστόσο ανέδειξαν και χτυπητές αδυναμίες του, κυρίως στο επίπεδο της αυτοοργάνωσης, του συντονισμού αλλά και ενός συνολικού πολιτικού σχεδίου για την σύγκρουση με την κυβέρνηση, τα μνημόνια.

Χρειάζεται να παλέψουμε για την απόκρουση της επίθεσης στην εκπαίδευση, για την ανατροπή του Σχεδίου Αθηνά και του νόμου Διαμαντοπούλου, για την αύξηση των δαπανών για την παιδεία. Αυτά όμως δε φτάνουν, χρειάζεται να επιβάλλουμε ένα πρόγραμμα σωτηρίας για την ικανοποίηση των αναγκών, της νεολαίας και των εργαζομένων, ενάντια στα μνημόνια και την κρίση. **Ένα τέτοιο πρόγραμμα περιλαμβάνει:**

- 1. Άμεση κατάργηση των μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων, και των μέτρων τους.**
- 2. Διαγραφή του χρέους.**
- 3. Έξοδο από την ΕΕ και το Ευρώ.**
- 4. Εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά (ενέργεια, μεταφορές, βιομηχανία) της οικονομίας χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο.**
- 5. Να φύγουν τώρα συγκυβέρνηση, τρόικα και όσοι μας έφεραν σε αυτήν την κατάσταση. Πάλη για μια επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων.**

Για την εκπαίδευση:

- Ανατροπή των αντιεκπαιδευτικών νόμων (νόμος Διαμαντοπούλου, σχέδιο Αθηνά, κολέγια κλπ). Καμία σκέψη για δίδακτρα.**
- Δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους. Αύξηση των δαπανών στο 15% του προϋπολογισμού.**
- Όχι στην κατάργηση του Ασύλου και των δημοκρατικών – συνδικαλιστικών ελευθεριών.**

Για να μπορέσει το φοιτητικό κίνημα να παλέψει και να νικήσει ενάντια στη σύγχρονη χούντα χρειάζεται να λύσει άμεσα τα προβλήματα και τις αδυναμίες του. Πέρα από τα αιτήματα πρέπει να έχει ένα σχέδιο αγώνων που θα περιλαμβάνει τις κατάλληλες μορφές πάλης και αυτοοργάνωσης και τις συμμαχίες του.

α) Πρέπει να χρησιμοποιήσει τις καλύτερες και πιο δημοκρατικές μορφές αυτοοργάνωσης. Συχνές και ουσιαστικές γενικές συνελεύσεις που όλοι οι φοιτητές θα μπορούν να αποφασίζουν για το χαρακτήρα και τον τρόπο των κινητοποιήσεών τους. Οι συνελεύσεις θα πρέπει να εκλέγουν τις συντονιστικές επιτροπές και τους αντιπροσώπους για τα συντονιστικά, οι οποίοι θα λογοδοτούν στη συνέλευση και θα είναι ανακλητοί από αυτήν ώστε να έχουν πράγματι οι φοιτητές τον αγώνα στα χέρια τους. Ακόμα πρέπει να προωθείται η δημιουργία πρωτοβουλιών – επιτροπών για κάθε επιμέρους ζήτημα που προκύπτει. Οι δομές αυτές δεν πρέπει έχουν στόχο να αντικαταστήσουν του συλλόγους και τις Γενικές Συνελεύσεις, αλλά να τους ενεργοποιήσουν και να προετοιμάσουν το επόμενο κίνημα καταλήψεων. Επιπλέον στόχος είναι σε περίοδο που οι φοιτητικοί σύλλογοι είναι «δυσκίνητοι» να μην εγκαταλείπονται σοβαρά θέματα στην τύχη τους αλλά να μπορούν όσοι φοιτητές θέλουν να οργανωθούν και να δράσουν μέσα από αυτές τις δομές.

β) Να χρησιμοποιήσει δυναμικές μορφές πάλης. Πέρα από τις καταλήψεις που είναι απαραίτητες, πρέπει να γίνονται πολύμορφες δράσεις όπως αποκλεισμοί δρόμων, χώρων-κλειδιά για τη ζωή της πόλης (σταθμοί τρένων, λιμάνια, αεροδρόμια κλπ), καταλήψεις δημοσίων κτιρίων. Αυτό είναι απαραίτητο για να δείξουμε την αποφασιστικότητά μας, να παραλύσουμε την κανονική ζωή, να μην περνάμε απαρατήρητοι. Παράλληλα θα πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας ότι η σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής είναι αναπόφευκτη, γι' αυτό θα πρέπει να προετοιμάσουμε την αυτοάμυνα του κινήματος.

γ) Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να βγει από την απομόνωση των πανεπιστημίων, να ενωθεί ουσιαστικά –και όχι στα λόγια– με τους εργαζόμενους και όποιον άλλον αγωνίζεται. Τόσο σε επιμέρους εργατικούς αγώνες –ιδίως αν έχουν σχέση με το πανεπιστήμιο όπως η απεργία των εργολαβικών του ΑΠΘ– όσο και στον αγώνα ενάντια στη χούντα συγκυβέρνησης-τρόικας και τα μνημόνια. Σε τελική ανάλυση, το φοιτητικό κίνημα καλείται να παλέψει ενάντια στον ίδιο τον καπιταλισμό. Γιατί σήμερα είναι αρκετά ξεκάθαρο ότι μέσα σ' αυτήν τη σύγκρουση, με τον καπιταλισμό και την κρίση του που απειλεί να μας αφανίσει έχουν νόημα και όλες οι υπόλοιπες. Η νεολαία και το φοιτητικό κίνημα πρέπει όχι απλά να συμμετέχουν ή να είναι αλληλέγγυοι στις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, αλλά μέσα από τους δυναμικούς τους αγώνες να αποτελέσουν ένα κέντρο αγώνα, έναν πυροδότη για μια γενικευμένη εξέγερση, μια γενική πολιτική απεργία διαρκείας που θα βάλει τέλος στα μνημόνια και τα μέτρα τους και θα ανοίξει ένα διαφορετικό δρόμο για την ελληνική κοινωνία .

Για να τα κάνει όλα αυτά χρειάζεται να αλλάξει και πολιτικό προσανατολισμό. Κατ' αρχήν πρέπει να ξεμπερδεύει με τις παρατάξεις των αστικών κομμάτων (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ), και να επιταχύνει την πολιτική και οργανωτική τους διάλυση. Οι εκφραστές των μνημονίων και οι μισάνθρωπες πολιτικές τους δεν έχουν καμιά θέση στα πανεπιστήμια. Η σύγκρουση μαζί τους πρέπει να είναι σκληρή, φυσικά και πολιτικά. Πρέπει επίσης να απομονώσει τις δυνάμεις, όπως η ΠΚΣ, που το διασπούν, που σκορπάνε γκρίνια και ηττοπάθεια, χωρίς καμιά ουσιαστική πρόταση για την οργάνωση των αγώνων, ή στρέφονται ανοιχτά εναντίον τους όταν δεν τους ελέγχουν. Οφείλει να καταλάβει ότι η λύση δεν θα έρθει εύκολα, με λόγια στη

Βουλή, με μια άλλη αριστερή/αντιμνημονιακή κυβέρνηση όπως προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΑΡΕΝ και αυτό μέσα στην ΕΕ και το ευρώ. Το τραγικό παράδειγμα της Κύπρου δείχνει ξεκάθαρα ότι οι «εταίροι» της ΕΕ, με τους οποίους υποτίθεται θα διαπραγματευτεί αυτή η κυβέρνηση δεν είναι παρά κουστούμαρισμένοι κανίβαλοι που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των τραπεζών. Τέλος πρέπει να συγκρουστεί και με πολιτικές δυνάμεις που αν και παίζουν ρόλο στο φοιτητικό κίνημα και τους αγώνες του, όπως τα ΕΑΑΚ, στις τελευταίες προκλήσεις που αυτό δέχεται, όπως ο νόμος Διαμαντοπούλου, το σχέδιο Αθηνά ή και η γενικότερη επίθεση με τα μνημόνια, φαίνεται ότι δεν έχουν πρόγραμμα, σχέδιο ή ακόμα και διάθεση για να το οδηγήσουν στη νίκη. Αντίθετα, έχουν μεγάλη ευθύνη για την περιχαράκωσή του, για τα προβλήματα στην αυτοοργάνωση και το συντονισμό του και για την ενασχόλησή του για πολλά χρόνια με καθαρά «φοιτητικά» ζητήματα.

Η σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας είναι τεράστια. Για να μπορέσουμε να βγούμε νικητές σε αυτήν, απαραίτητη προϋπόθεση είναι και η ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και η οικοδόμηση μέσα σε αυτό μιας επαναστατικής-αντικαπιταλιστικής δύναμης που θα παλεύει συνειδητά για την εφαρμογή αυτού του σχεδίου αγώνων. Για αυτό το σκοπό παλεύει η ΣΣΠ. Καλούμε κάθε φοιτητή που θέλει να αγωνιστεί μαζί μας να δώσουμε μαζί τη μάχη των φοιτητικών εκλογών και όλες τις άλλες μάχες που έχουμε μπροστά μας.

Στηρίξτε - ψηφίστε

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

